

Около това врѣме св. Методий напустналъ военната и управителска служби, въ които билъ прѣкаралъ вече около 10 години, и се покалугерилъ въ единъ мѣнастирь на планината Олимпъ (а споредъ други, което ще да е по вѣрно, на св. Гора, защото тогава йоще нѣмало мѣнастири на пл. Олимпъ въ Тесалия).

Той, види се, ще да се е билъ потърсилъ отъ свѣтовнитѣ неразбории и е билъ рѣшенъ да остави всичко и посвати останалитѣ дни отъ животътъ си исклучително за спасение на душата си и въ полза на ближнитѣ си; и, за това е искалъ първомъ да се упражни душевно и физический, та тѣй да се приготи за прѣдстоящия нему „великъ подвигъ“.

Като се научилъ за това, св. Константинъ, побързалъ да се види съ брата си св. Методия и да го сърадва лично за избиранieto на „добрата частъ“, която никога нѣма да се отнѣме отъ него. И, отишълъ при него. Тукъ, въ мѣнастиря, тѣ задружно прѣкарвали богуугоденъ животъ въ постъ, молитва и бдѣние, и, сжщеврѣменно продължавали започнатата отъ св. Константина работа. Съ Божята помощъ тѣ свършвжтъ значителна частъ отъ нея за първитѣ нужди на своитѣ еднородци—Христиани.